

Arrest

nr. 121 456 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 juni 1996 te Osugbo, Osun-state, Nigeria. U bent etnisch Yoruba en christene, en u liep school in de 'Good Tidings Standard College', waar u in de derde klas zat. Wanneer u ongeveer zestien jaar oud was, beseftte u dat u gevoelens van seksuele aantrekking tot vrouwen had, gevoelens die u ook voor mannen had, en dat u biseksueel bent. U wou een relatie beginnen met een zekere (K.A.), een vriend van u, maar wanneer u merkte dat hij ook met andere meisjes flirtte, wou u geen relatie meer beginnen met hem. Door de manier waarop deze zich gedroeg, en ook door het gedrag van andere mannen tegenover hun vrouwen, besloot u dat u met vrouwen wou samenzijn. In november – december 2012 begon u een lesbische relatie met (Y.A.), een schoolvriendin van u die u reeds lang kende. Ergens in de loop van het jaar 2013 werden uw ouders evenwel achterdochtig, daar jullie erg intiem waren met elkaar. Ze vroegen u of u

lesbisch was, hetgeen u ontkende, en ze zeiden u dat jullie gedrag niet goed was. Jullie zetten jullie relatie voort daarna. Wanneer u en (Y.A.) op 20 augustus 2013 van school op weg waren naar huis, kwamen jullie bij het 'Total-kruispunt', waar jullie wegen scheidde. Jullie kusten elkaar daar op straat, en politiemannen, alsook burgers en medeleerlingen zagen jullie kussen, en jullie werden door de politie gearresteerd en in een politiewagen gezet. Uw moeder werd opgebeld, zij kwam naar de politieagenten en sprak met een van hen. Daarop werd u vrijgelaten, maar (Y.A.) werd meegenomen naar het politiekantoor. Uw ouders waren in u teleurgesteld en wilden dat u vertrok, omwille van de schande die hen te beurt zou vallen. Uw ouders contacteerden een smokkelaar, met wie u de volgende dag samen het vliegtuig naar België nam. U kwam aan te België op 22 augustus 2013 en vroeg er de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Alvorens in te gaan op het inhoudelijk aspect van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat u op 23 augustus 2013, in het kader van uw asielaanvraag, verklaarde geboren te zijn op 29 juni 1996. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte op 23 augustus 2013 evenwel twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 13 september 2013, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 25 september 2013 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 13 september 2013 een leeftijd had van 20,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar. **Omwille van deze reden kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.**

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Immers, uw verklaringen wat betreft de door u voorgehouden biseksuele geaardheid, en lesbische relatie met (Y.A.), worden absoluut niet geloofwaardig bevonden.

Gevraagd **wanneer** u voor het eerst bij zichzelf opmerkte zowel gevoelens van aantrekking tot mannen als tot vrouwen te ervaren, antwoordde u **het niet te weten**, en voegde u er weinig relevant aan toe dat u jaloers was wanneer vriendinnen van u met andere mensen praatten of een vriend hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Wanneer de vraag u opnieuw werd gesteld, antwoordde u **ontwijkend** dat u gevoelens krijgt wanneer u iemand ziet die mooi is, dan wel iets met u gemeenschappelijks heeft. U de vraag een derde maal gesteld **antwoordde u wederom ontwijkend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd **hoe** u bij zichzelf opmerkte dat u zich seksueel aangetrokken voelde tot andere meisjes, antwoordde u **het niet te weten** en verklaarde u enkel dat de gevoelens in u opkomen, u zich seksueel aangetrokken voelt en u **dat niet kunt uitleggen**. Gevraagd **of u**, wanneer u deze gevoelens voor andere vrouwen ervoer, u **ook besepte dat deze gevoelens lesbisch van aard waren, antwoordde u bevestigend**, en verklaarde u dat u er over leerde wanneer uw leraar u onderwees met betrekking tot seksuele opvoeding, en u er ook over las (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). **U voegde eraan toe dat u bang was, en u het aan niemand kon zeggen**. Gevraagd wat er dan in u omging, en waaraan u dan allemaal dacht wanneer u uw gevoelens voor meisjes ontdekte, **antwoordde u – hoogst opmerkelijk gezien uw eerdere verklaring, namelijk dat u bang was en het aan niemand kon zeggen – dat u het normaal vond, iedereen zijn rechten heeft, het natuurlijk komt, en je dat niet kan controleren**. Gevraagd of u dat dan meteen normaal en natuurlijk vond, dan wel of daar tijd overheen ging, en u ook andere gevoelens daaromtrent ervoer, antwoordde u dat het natuurlijk is. **Opnieuw** gevraagd wat u in die periode dan allemaal dacht, wat er in u omging, wanneer u besepte dat u zich zowel tot mannen als tot vrouwen aangetrokken voelt, antwoordde u, wederom uiterst beknopt, **dat u dacht dat u het in het geheim zou doen. U opnieuw aansporend wat uitgebreider te vertellen over de dingen waaraan u dacht en wat er zoal in u omging, wanneer u zich ervan gewaar werd zowel tot mannen als tot vrouwen aangetrokken te zijn, antwoordde u dat u dat niet kunt uitleggen, u er soms over nadacht, maar het voor u natuurlijk was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd **of u het er ooit moeilijk mee heeft gehad om uw gevoelens voor vrouwen te aanvaarden, en of u ooit met uw gevoelens heeft moeten worstelen, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat dat niet moeilijk was** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). Gevraagd **hoe u uw toekomst dan zag, antwoordde u 'normaal'** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd **of u ooit aan uw gevoelens twijfelde, antwoordde u ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd wat u precies bedoelt met het predicaat 'normaal', antwoordde u weinig verhelderend dat u

liefdesgevoelens ervoer. Later tijdens het gehoor op het CGVS **opnieuw gevraagd wat u precies bedoelde wanneer u verklaarde dat u zich 'normaal' voelde, antwoordde u enkel dat u dezelfde gevoelens had als deze die u voor mannen had** (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). U verklaarde daarop opnieuw **dat u zich normaal voelde bij dat besef en het dezelfde gevoelens waren. Ter verduidelijking** (meermaals tijdens het gehoor op het CGVS) gevraagd of u, wanneer u zich van uw gevoelens voor vrouwen gewaar werd, **ook beseftte dat uw gevoelens betekenden dat u biseksueel bent, en dergelijke gevoelens, van aantrekking tot andere vrouwen, taboe zijn in Nigeria, niet aanvaard worden, noch getolereerd, antwoordde u steeds dat u dat beseftte** (zie gehoorverslag CGVS, p. 14, 15, 16). U geconfronteerd met dit besef, verklaarde u enkel dat u dacht dat u er niet over kon praten met uw ouders, en u dan dacht om uzelf gewoon te aanvaarden zoals u bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u zich dan voelde, en wat u daarbij dacht, antwoordde u (enkel) **dat u dacht dat het toch niet zou uitkomen en u het in het geheim zou doen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). **Nogmaals pogend een teken van doorleefde ervaringen in uw verklaringen terug te vinden**, op meerdere momenten tijdens het gehoor op het CGVS, gevraagd of u het er dan nooit moeilijk mee had, wanneer u beseftte en wist dat u gevoelens van lesbische aard ervoer, maar de maatschappij waarin u leefde dergelijke gevoelens veroorzaakt, en mogelijks ook u zou veroordelen indien iedereen het zou weten, en u gesteld dat zoiets toch geen gemakkelijk besef lijkt te zijn, **antwoordde u steeds beknopt dat u alles in het geheim zou doen zodat u niet betrappt zou worden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16, 17 en 20). **In een zoveelste poging om tekenen van enige doorleefde ervaring doorheen uw verklaringen terug te vinden** – die enigszins blij zouden geven van werkelijk beleefde ervaringen van hetgeen u doormaakte en waarover u dacht bij het ontluikende besef van uw biseksuele geaardheid – gevraagd of u echt niet meer weet te vertellen over de periode waarin u begon te beseffen, en daarna zeker wist, dat u zich seksueel aangetrokken voelt tot vrouwen, en u verduidelijkt door de protection officer die u hoorde dat zoiets misschien wel geen makkelijke vraag is, maar u toch zou moeten proberen wat meer te vertellen over de manier waarop u uw biseksualiteit van zichzelf gewaar werd, hoe u dat opmerkte, welke signalen u herkende, wat u over uw gevoelens dacht in het begin, of deze gevoelens u schrik aanjaagden of niet, en wat er allemaal door u heen ging, antwoordde u enkel dat u die gevoelens ervoer op 15-jarige leeftijd wanneer u iemand zag die mooi was. U voegde eraan toe dat u dat niet kunt uitleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). **Gevraagd of u – wanneer u van zichzelf beseftte dat u op vrouwen valt – soms nadacht over wat er mogelijks zou kunnen gebeuren indien anderen het te weten zouden komen, antwoordde u, zonder meer, ontkennend** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u daar dan niet aan dacht, gaf u aan **daar niet over na te hebben gedacht**. Gevraagd waarom niet, antwoordde u geenszins overtuigend, **dat u dacht dat u niet betrappt zou worden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). U verklaarde eveneens, eerder tijdens het gehoor op het CGVS, dat uw ouders – voor u door de Nigeriaanse politie op straat werd betrappt wanneer u aan het kussen was met (Y.A.) – achterdochtig waren met betrekking tot uw relatie met (Y.A.) (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd om daarover wat meer te vertellen, antwoordde u **dat u steeds in uw kamer was met (Y.A.), en uw ouders u vroegen wat jullie daar deden** (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde **dat ze hun verdenkingen hadden en jullie te close waren**. Gevraagd of ze daar dan over spraken met u, antwoordde u beknopt dat ze het u vroegen, u ontkende en hen zei dat u nog geen vriendje wou. Gevraagd wat ze u dan vroegen, antwoordde u **dat ze u vroegen of u lesbisch was, u dat ontkende, en ze u zeiden dat jullie gedrag niet goed was**. U verklaarde voorts **dat ook (Y.A.) haar ouders deze vragen stelden**. Nadat u later tijdens het gehoor verklaarde dat u steeds naar uw familiaal huis ging om er in uw kamer seksuele betrekkingen te hebben met (Y.A.) – dit zo'n zes à zeven keer per week – **gevraagd of u dan nooit bang was dat u wel eens betrappt zou kunnen worden, antwoordde u ontkennend**, en verklaarde u dat u de deur op slot deed en ze dus eerst zouden moeten aankloppen (zie gehoorverslag CGVS, p. 25 en 26). Gevraagd hoe u uw relatie met (Y.A.) aan uw ouders uitlegde, gegeven hun verdenkingen, antwoordde u dat u gewoon zei dat het uw beste vriendin was (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). **Gevraagd of u en (Y.A.), nadat uw ouders u duidelijk maakten dat ze verdenkingen hadden, dan dingen deden om jullie relatie wat meer te verbergen**, zoals wat minder afspreken met elkaar, of meer heimelijk, antwoordde u ontkennend en verklaarde u **dat jullie zich op net dezelfde manier bleven gedragen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd of jullie er dan niet aan dachten om ietwat anders te gaan doen, iets meer in het geheim, opdat jullie relatie niet zou uitkomen, antwoordde u eveneens ontkennend. Gevraagd wanneer uw ouders hun verdenkingen jegens u en (Y.A.) uitten, antwoordde u dit jaar [2013]. Gevraagd wanneer dit jaar, antwoordde u dan weer **het niet te weten**. Gevraagd waarom u en (Y.A.) elkaar op straat begonnen te kussen – dit midden op een druk kruispunt waar politieagenten aanwezig waren en waar ook leerlingen van uw school, en anderen jullie zagen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11) – en u geconfronteerd met uw verklaringen dat u het steeds geheim wou houden, antwoordde u dat u dat niet kunt uitleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11 en 29). Gevraagd waarom je zoiets zou doen, gezien iedereen jullie kon zien op straat, antwoordde u opnieuw dat u dat niet kunt uitleggen.

Bovenstaande verklaringen doen fundamenteel en volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw, door u geopperde, biseksuele geaardheid. Immers, de manier waarop u consequent de u gestelde vragen, wat betreft de beleving en ontdekking van uw lesbische geaardheid, ontwijkt, dan wel beantwoordt met vage, algemene, herhalende, beknopte en geenszins overtuigende verklaringen, alsook uw onvermogen enige blijk van reflectie of twijfel te geven bij de ontdekking van uw biseksuele geaardheid, bij de manier waarop u met dit besef omging, en bij het besef in een maatschappij te leven die manifest vijandig staat tegenover de gevoelens die u ervaren zou hebben, getuigen van een dermate onvermogen om uw, door u geopperde, ervaringen te schetsen, kaderen en uit te leggen, dat er ernstig en volledig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde biseksuele geaardheid. Immers, van iemand die op 15 à 16-jarige leeftijd ontdekt biseksueel te zijn – dit in het kader van een maatschappij die manifest vijandig staat tegenover elke vorm van homoseksualiteit – is het allerm minst onredelijk om te verwachten dat deze toch ietwat uitleg zou kunnen geven bij de manier waarop deze dit besef opnam en verwerkte, en eventuele gevoelens van twijfel of aarzeling hierbij zou kunnen plaatsen, die verder gaan dan de vage, beknopte en geenszins aannemelijke verklaringen uwentwege, die erop neerkomen dat u het allemaal normaal en natuurlijk vond, en er geen enkel probleem was zolang het geheim was. Bij de ontdekking van uw eigen biseksuele geaardheid, die manifest afwijkend is van uw directe leefomgeving, kan dan ook verwacht worden dat u hierover vrij en doorleefd kan vertellen (hetgeen in casu helemaal niet het geval is) – gegeven het feit dat een dergelijke ontdekking een grote impact heeft op het leven van de persoon die dit ontdekt, en deze persoon plaatst in de complexe realiteit waarmee lesbische en biseksuele vrouwen, levend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, geconfronteerd worden bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid. Dat u hiertoe helemaal niet in staat bleek te zijn, ondanks de veelheid aan verschillende vragen in deze richting die u werden gesteld tijdens het gehoor op het CGVS, doet dan ook ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde biseksuele geaardheid. Uw beknopte en geenszins overtuigende verklaringen zijn voorts tekenend voor het gebrek aan inzicht uwentwege in de complexe realiteit waarin biseksuele, dan wel lesbische, vrouwen in Nigeria zich geplaatst zien, bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid. Van een persoon die beseft biseksueel te zijn in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, is het geenszins geloofwaardig dat deze helemaal niet aan de toekomst zou denken, zich niet zou bekommeren om de mogelijke problemen in het latere leven, en zich voorts geen enkele vraag zou stellen bij de bewustwording van de biseksuele geaardheid en de beslissing een lesbische relatie te beginnen. Dat u voorts verklaarde zomaar midden op straat (Y.A.) te zijn beginnen kussen, dit terwijl gelijk wie dit kon zien, en uw onvermogen hieromtrent enige uitleg te geven, bevestigt enkel het hierboven reeds vermelde volkomen gebrek aan inzicht in de complexe en steeds risicovolle situatie waarmee personen in homoseksuele of lesbische relaties, in een land als Nigeria, worden geconfronteerd. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – biseksueel zijnde in Nigeria met een lesbische partner – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw uiterst beknopte uitleg dat het normaal was en u het wel geheim zou houden, is een danig simpele en allerm minst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een biseksuele of lesbische vrouw, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van de homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele zinnige (concrete) gedachte, overweging, of gevoel bij het feit dat u biseksueel bent – cultureel bepaald of niet – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. **De door u afgelegde verklaringen wat betreft uw biseksuele geaardheid, en uw relatie met (Y.A.), geven dan ook geen enkele blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen, evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan enige doorleefde ervaringen. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er dan ook absoluut geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde biseksuele geaardheid en lesbische relatie. Derhalve kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgsfeiten.**

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De brieven vanwege uw buur (A.O.S.), vanwege (A.B.), en de brief vanwege advocaat van (Y.A.) (waarin opmerkelijk genoeg te lezen valt dat ze voorlopig vrijgelaten is en pas voor de rechtbank zal moet verschijnen wanneer u gevonden zal worden) – betreffen allen brieven met een duidelijk gesolliciteerd karakter waarvan de inhoud onmogelijk te verifiëren valt. Deze bezitten dan ook geenszins enige bewijswaarde, gezien eenieder gelijk wat kan

schrijven. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan er dan ook geen rekening gehouden worden met deze getuigenverklaringen. Wat betreft de internetartikels omtrent de situatie voor homoseksuelen in Nigeria en het uittreksel van de wetswijziging, dient vastgesteld dat dit louter algemene informatie betreft die geen verband houdt met uw persoon. Deze algemene informatie weet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet te wijzigen. Wat betreft de twee foto's, waarop u samen met uw vriendin (Y.A.) te zien zou zijn, dient vastgesteld dat uit deze foto's geenszins de identiteit van de andere persoon blijkt, noch welke de relatie zou zijn tussen u en deze persoon, noch waar en wanneer deze foto's genomen zouden zijn. Deze foto's vormen derhalve geen bewijs van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3, § 1-5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het *Supreme Court* van het Verenigd Koninkrijk, van het Noorse Hooggerechtshof en van het Hof van Justitie van de Europese Unie en leidt hieruit af dat van homoseksuele asielzoekers niet verwacht kan worden dat zij hun seksuele geaardheid opgeven of in het geheim beleven. Verzoekster verwijst tevens naar drie prejudiciële vragen die door de Nederlandse Raad van State werden gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande de vraag hoe men kan testen of een asielzoeker al dan niet homoseksueel is gelet op de verschillende criteria die in de lidstaten van de Europese Unie gehanteerd worden. Het antwoord op deze vragen moet nog komen. Verzoekster verwijst tevens naar de UNHCR *Guidelines* van 23 oktober 2012.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de Algemene Ambtsberichten Nigeria van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2012 en oktober 2012 en de situatie van homoseksuelen in Nigeria.

Verder stelt verzoekster dat het niet is omdat de relatie tussen verzoekster en (Y.A.) min of meer in het geheim en verdoken moest gebeuren dat deze twee personen niet konden betrappt worden op een misschien zelfs vluchtige kus in het openbaar bij het vertrek van de vriendin met de wagen. Het gehoor behelst volgens verzoekster steeds maar dezelfde vragen, eventueel wat anders geformuleerd. Het is voor verzoekster niet evident hierover te praten. Vervolgens geeft zij een overzicht van een aantal door haar afgelegde verklaringen. Verzoekster is eind november 2013 naar het Regenbooghuis in Brussel gegaan. Het is voor haar echter moeilijk om het positieve bewijs aan te dragen. Zij verwijst tevens naar een arrest van de Raad, waarin het voordeel van de twijfel werd aanvaard en zij vraagt dat zij ook erkend wordt als behorende tot de sociale groep van de homoseksuelen. Desgevallend dient het arrest afgewacht te worden van het Hof van Justitie van de Europese Unie dat uitspraak doet over de door de Nederlandse Raad van State gestelde prejudiciële vragen. Bovendien werd reeds een negatief oordeel geveld vooraleer de door verzoekster neergelegde documenten werden geëvalueerd. Vanuit een omgekeerde redeneermethode had het CGVS ook kunnen stellen (i) dat de twee foto's minstens een aanwijzing vormen van de meer dan gewone relatie met deze vrouw, (ii) dat de internetartikelen en ook de andere gemakkelijk bereikbare informatie over homoseksualiteit in Nigeria wel degelijk het problematisch karakter ervan aantonen, (iii) dat de getuigenverklaringen, hoewel niet controleerbaar, misschien ook een aanvullende aanwijzing vormen en (iv) dat haar verklaringen in het geheel genomen misschien toch ernstig te nemen zijn, zelfs al is niet alles even duidelijk (verzoekster verwijst opnieuw naar voormeld arrest van de Raad).

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt om toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en haar derhalve de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.3. Verzoekster vraagt tevens voorafgaandelijk volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie: *"Welke grenzen stellen art.4 Richtlijn 2004/83/EG van de Raad d.d.29*

april 2004 en/of inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins bescherming nodig heeft, zoals herschikt door Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, en de inhoud van de verleende bescherming, en het Handvest v/d grondrechten E.U., in het bijzonder de artikelen 3 en 7, aan de wijze van beoordelen van de geloofwaardigheid van een gestelde seksuele gerichtheid en verschillen die grenzen van de grenzen die gelden voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de andere gronden van vervolging en, zo ja, in welk opzicht?"

2.1.4. Verzoekster voegt volgende stukken aan onderhavig verzoekschrift toe: een treinticket van 28 november 2013 met een stempel van het Regenbooghuis (stuk 3), het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2011 (stuk 4.1), het Algemeen Ambtsbericht Nigeria van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2012 (stuk 4.2), een arrest van de Raad van 23 februari 2011 (stuk 5), een artikel in De Juristenkrant van 4 december 2013 (stuk 6) en een arrest van de Nederlandse Raad van State van 20 maart 2013 (stuk 7).

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een "*Statutory Declaration of Age*" van 22 januari 2014 en een krantenartikel getiteld "*President signs anti-gay law, attracts US criticism*" in de "*National Mirror*" van 14 januari 2014.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Tevens dient opgemerkt dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de asielzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Wanneer dit niet afdoende wordt aangetoond, kan het asielrelaas als ongeloofwaardig worden aangemerkt. De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden identiteit en herkomst en evenmin aangaande haar voorgehouden reisweg per

vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Dit klemt des te meer aangezien verzoekster ingevolge de door haar voorgehouden feiten op 20 augustus 2013 problemen had met de politie en door haar ouders daags nadien, 21 augustus 2013, reeds in de mogelijkheid werd gesteld om naar België te reizen. De organisatie van een dergelijke reis, zonder in het bezit te zijn van een eigen paspoort, behelst immers enige voorbereiding inzake documenten en beschikbaarheid van plaatsen op het vliegtuig. De reisweg en omstandigheden van de reis dienen zich derhalve als niet plausibel aan, mede in acht genomen dat verzoekster na de beweerde tussenkomst van haar moeder nagenoeg dadelijk werd vrijgelaten door de politie zodat zich de vraag aandient inzake de dwingende noodzaak om dadelijk het land te verlaten.

Waar verzoekster in haar ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota stelt dat zij op 29 juni 1996 geboren is te Osogbo en hiertoe een "*Statutory Declaration of Age*" aan deze nota toevoegt, dient opgemerkt dat verzoekster de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekster had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 9). Verzoekster heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De vaststellingen van het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij ter bepaling van verzoeksters leeftijd blijven dus onverkort overeind. Daar uit dit medisch onderzoek blijkt dat verzoekster op datum van 13 september 2013 een leeftijd had van 20,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, terwijl verzoekster in voormelde aanvullende nota en in onderhavig verzoekschrift vasthoudt aan haar beweerde geboortedatum van 29 juni 1996, dient vastgesteld te worden dat verzoekster tracht de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Bovendien is de Internationale Conventie voor de rechten van het kind niet op haar van toepassing.

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 5), dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Voorts dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde biseksualiteit in de context van de homofobe Nigeriaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoekster stelt dat het geheime karakter van haar lesbische relatie met (Y.A.) niet betekent dat zij niet betrappt konden worden op een misschien vluchtige kus in het openbaar, dient opgemerkt dat het, gelet op de homofobe context van de Nigeriaanse samenleving, niet aannemelijk is dat verzoekster en (Y.A.) elkaar zouden kussen op een drukke openbare plaats waar niet alleen leerlingen van verzoeksters school aanwezig waren, maar tevens politieagenten (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Waar verzoekster stelt dat het niet gemakkelijk is om over haar biseksualiteit te praten, dient opgemerkt dat verzoekster bij aanvang van het gehoor op het CGVS werd duidelijk gemaakt dat hetgeen zij tijdens het gehoor zegt, confidentieel is (gehoorverslag CGVS, p. 2). Tevens is verzoekster zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en dient opgemerkt dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen".

Verzoekster voegt bij onderhavig verzoekschrift een treinticket dat zij gebruikte om naar het Regenbooghuis in Brussel te reizen en waarmee zij haar biseksuele geaardheid tracht aan te tonen (verzoekschrift, stuk 3). Documenten hebben echter slechts een ondersteunende bewijswaarde, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat op grond van haar verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters beweerde biseksuele geaardheid:

“Immers, de manier waarop u consequent de u gestelde vragen, wat betreft de beleving en ontdekking van uw lesbische geaardheid, ontwijkt, dan wel beantwoordt met vage, algemene, herhalende, beknopte en geenszins overtuigende verklaringen, alsook uw onvermogen enige blijk van reflectie of twijfel te geven bij de ontdekking van uw biseksuele geaardheid, bij de manier waarop u met dit besef omging, en bij het besef in een maatschappij te leven die manifest vijandig staat tegenover de gevoelens die u ervaren zou hebben, getuigen van een dermate onvermogen om uw, door u geopperde, ervaringen te schetsen, kaderen en uit te leggen, dat er ernstig en volledig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde biseksuele geaardheid. Immers, van iemand die op 15 à 16-jarige leeftijd ontdekt biseksueel te zijn – dit in het kader van een maatschappij die manifest vijandig staat tegenover elke vorm van homoseksualiteit – is het allerminst onredelijk om te verwachten dat deze toch ietwat uitleg zou kunnen geven bij de manier waarop deze dit besef opnam en verwerkte, en eventuele gevoelens van twijfel of aarzeling hierbij zou kunnen plaatsnemen, die verder gaan dan de vage, beknopte en geenszins aannemelijke verklaringen uwentwege, die erop neerkomen dat u het allemaal normaal en natuurlijk vond, en er geen enkel probleem was zolang het geheim was.” en “Van een persoon die beseft biseksueel te zijn in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, is het geenszins geloofwaardig dat deze helemaal niet aan de toekomst zou denken, zich niet zou bekommeren om de mogelijke problemen in het latere leven, en zich voorts geen enkele vraag zou stellen bij de bewustwording van de biseksuele geaardheid en de beslissing een lesbische relatie te beginnen. Dat u voorts verklaarde zomaar midden op straat (Y.A.) te zijn beginnen kussen, dit terwijl gelijk wie dit kon zien, en uw onvermogen hieromtrent enige uitleg te geven, bevestigt enkel het hierboven reeds vermelde volkomen gebrek aan inzicht in de complexe en steeds risicovolle situatie waarmee personen in homoseksuele of lesbische relaties, in een land als Nigeria, worden geconfronteerd. Uw onvermogen om blijk te geven van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond – biseksueel zijnde in Nigeria met een lesbische partner – of te getuigen van wat u dacht en wat door u heen ging (concrete negatieve dan wel positieve gevoelens), en uw uiterst beknopte uitleg dat het normaal was en u het wel geheim zou houden, is een danig simpele en allerminst doorleefde weergave van de complexe realiteit waarmee een biseksuele of lesbische vrouw, opgroeiend en levend in een homofobe maatschappij als de Nigeriaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen seksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij.”

Verzoekster komt in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en hypothesen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen. Aangezien iedereen een bezoek kan brengen aan het Regenbooghuis te Brussel, kan verzoekster niet haar biseksuele geaardheid aantonen door zich naar het Regenbooghuis te begeven.

De door verzoekster bijgebrachte informatie (stukken 4, 6 en 7) en het ter terechtzitting neergelegde krantenartikel vermogen aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Het betreft informatie van louter algemene aard en deze heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoekster aanvoert dat verweerder de door haar neergelegde documenten had kunnen aanwenden om haar verklaringen in het geheel ernstig te nemen, dient opnieuw opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden, *quod non in casu*.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS